

[Ludvig Christensen.]

der, der har betalt Skat gennem mere end en Menneskealder, i omkring 45 Aar, og i den Tid har haft kommunal Valgret her i København. Men nu skal han betale Skat af en Arbejdsindtægt, han har haft i det umiddelbart forudgaaende Skatteaar, og det medfører paa Trods af, at hans Skat nu er fastsat til det, som virkelig er hans Skatteevne, altsaa er sat i Forhold til hans Aldersrentes Størrelse, at hvis han ikke af sin Smule fattige Sparepenge eller paa anden Maade skaffer sig det slet ikke lille Beløb, der skal skaffes, for at han kan bevare sin Stemmeret, saa vil denne gamle hæderlige Mand, der har været kommunal Skatteyder og har haft kommunal Valgret i meget mere end en Menneskealder, miste sin kommunale Valgret. Det er en Urimelighed at byde Landets veltjente Borgere den Slags. Men det vedrører maaske i højere Grad selve den kommunale Skattelov, i hvilken der er adskillige Ting, der afgjort burde ændres ved Lejlighed, for at vi kunde komme af med de Urimeligheder, som Skatte-loven indeholder.

I øvrigt skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale, at man tiltræder Lovforslaget. For Københavns Vedkommende betyder Ændringerne jo, at medens man tidligere skulde betale Skatten, der var forfaldet pr. 20. Januar, fordi vi har 10 Rater om Aaret at betale, saa bliver vi herefter adskilligt bedre stillet med Hensyn til at bevare Valgretten. Det medfører ogsaa, at vi ikke faar hele det uhyre Arbejde, som følger af at skulle ordne Valglisten, saa koncentreret, netop op imod den Dag, da Berigtigelsen af Valglisten skal foregaa; denne Ændring er altsaa af mange Grunde fuldt berettiget og paakrævet. Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Forslag til Vedtagelse.

Fritze Teisen: Det foreliggende Lovforslag indeholder som allerede omtalt 3 Ændringer af den nugældende Lovgivning. Af disse 3 Ændringer kan mit Parti tiltræde den ene, nemlig Bestemmelsen om, hvordan det skal gaa de Folk, der har Krav paa Krisehjælp, men som paa Grund af, at Kommunerne ikke har faaet denne udbetalt, er kommet i Restance. At disse Mennesker ikke skal undgælde, fordi Pengene ikke er modtaget i forskellige Kommuner, kan vi selvfølgelig intet have imod.

De to andre Ændringer er vi derimod ikke tilfredse med. Naar man har det Princip, at man for at have kommunal Valgret skal have betalt sin Skat, bør Reg-

lerne i saa Henseende ikke undergaa nogen Forandring, fordi vi netop er inde i en Krisesituation. Der kan paa en Tid komme Krise for den ene Stand, paa en anden Tid Krise for en anden Stand, og vi bør ikke komme ind paa den Praksis, hver Gang vi har kommunale Valg, at skulle ændre Regler af Hensyn til, at der er Krise et eller andet Sted i større eller mindre Grad, selv om vi erkender, at Krisen i Øjeblikket er en unormal Krise. Ligesom vi ikke kan tiltræde den Ændring, der er foreslaaet i den midlertidige Bestemmelse om, at man paa Grund af Krisen kan faa eftergivet mere Skat end efter den almindelige Lovgivning, kan vi heller ikke tiltræde den foreslaaede Ændring i § 1, hvorefter Antallet af Terminer, for hvilke Skatten skal være betalt, indskrænkes. Vi forstaar ikke helt Venstres Standpunkt i denne Sag, idet det var Venstres Indenrigsminister, der fik gennemført den sidste Lov i 1928, den Lov, som man nu vil ændre og ændre i modgaaende Retning. Vi forstaar ikke fuldt, at man nu saa hurtigt har skiftet Standpunkt, idet man, naar man læser Forhandlingerne fra den Gang, maa erkende, at der vistnok saavel indenfor Venstre som indenfor vort Parti saa afgjort var Stemning for, at Reglerne burde ændres i den Retning, hvori det da skete. Vi forstaar ikke, at Venstre har kunnet gaa med til det, der her foreslaas, som i hvert Fald paa visse Punkter ikke er noget nyt her i Tinget.

Vi havde for et Aars Tid siden, vistnok i Maj i Fjor, et Lovforslag af lignende Art til Behandling. Det blev henvist til et Udvalg, hvori vi fremsatte Ønske om forskellige Oplysninger fra Ministeriet, Oplysninger, som vi imidlertid ikke fik, forinden Rigsdagen blev hjemsendt. Disse Oplysninger kunde vi meget vel ønske at faa, forinden vi tager endeligt Standpunkt til denne Sag. Jeg skal derfor ved Forhandlingernes Slutning tillade mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg.

Veistrup: Den ærede sidste Taler talte om Principper. Der er vel ingen, som kan være blind for, at Forholdene i Øjeblikket kan kuldaste Principper. Der er noget, der hedder Principrytteri, og jeg advarer det ærede Medlem mod at drive dette Principrytteri for vidt, thi faktisk er de Ændringer, her foreslaas, i højeste Grad paakrævet. Ingen kan være blind for, hvor vanskelige Forholdene er for mange Mennesker, og der er ingen Rimelighed i, at man, naar Krisen har kastet Mennesker ud i økonomiske